

Той реши: щомъ се завърне Стойко, да замине за Сребърна.

И чакаше.

XVIII.

Андрея Поряза диреше разтуха.

Додеше ли вечерь — ще влѣзне въ бирария; до-тегне ли му тамъ, ще иде въ кръчма. Ще засѣдне, ще пие дано загаси болка въ гърди по изгубенъ синъ, А все не може да затъмни съвестъ. Скрѣбътъ на нараненъ баща по изгубенъ синъ е по-силна отъ вино и по-остра отъ мечъ. — А не намираше забрава въ виното. Струваше му се, че ако би се отворила война противъ оня, който погуби чедото му, ножътъ едничкъ би намалилъ болката му. — Завърналъ се дома, где жена му не отваря уста да продума дума, че ѝ се отщѣло всичко отъ сърдце — нему ставаше още по-тежко и той набърже прилапваше вечеря, вземаше бастунъ и пакъ излизаше. И ще заизрежда кръчми и бирарии! Или ако прочете на нѣкоя обява, че въ кинематографа се представя нѣщо страшно, отмѣстително — ще влѣзе тамъ дано отвлѣче гнетящата го мисль. Ще скита до като сънъ го обори. А когато се потърсѣше душата му отъ този шумъ и врява — ще влѣзе при стария си другарь и ще мълчатъ до като и двамата заключатъ,

Тѣ, двамата стари другари, които нѣкога неможаха да се наприказватъ при среща, следъ нещастията съ синоветѣ имъ, не намираха думи да размѣнятъ. Сега тѣхната дума се не срѣщаше и за това, защото Петъръ Габара мислѣше по завръщане въ село, а Андрея Поряза нѣмаше какво да очига и какво да очаква.

Думата имъ не би се срѣщнала както нѣкога.

Еднаквата сждба на двама хора има и еднаква речъ. А сждбата на двамата другари въ последнята година се раздвои.